

Fire noveller

Carsten Ploug Olsen

Kun for forrykte

Natten danser stjerner på min kind

Jeg har altid lidenskabeligt ønsket mig en datter. Jeg forestiller mig, at hun ville hedde Sophie. Jeg forestiller mig, at jeg ville hjælpe hende med lektierne i 2. Klasse, men at hun langt ville overgå mig i viden i 6. Det boglige har aldrig været mig.

Senere ville jeg når hun var blevet 15 måske 16 år og skulle til fest, måske den første, stå i entreen i min lille lejlighed og være ved at falde over mine egne ben for at hjælpe hende i jakken og give hende gode råd og hun ville tjatte mig let på skulderen og kysse mig på kinden og glemme alt om mig og mine gode råd, og forsvinde som en vind ud af døren, ud til verden og eventyret.

—

Af og til synes jeg at jeg ser hende. Det kan være i bussen på vej til arbejde, i discountmarkedet eller på banegården. Så hopper mit hjerte lidt og efterlader kun et strejf af noget ukendt eller noget jeg ikke tør tænke, da jeg uværgerligt indser min fejltagelse. Jeg kigger altid en ekstra gang. Det kunne jo være og hvad hvis.

Hun har langt lyst hår, også som 5 årig. Jeg har mange billeder af hende og jeg gemmer dem. På et af dem holder hun fødselsdag for klassen, hun er 8 år, og stolt over at invitere alle dem hun kan lide. Jeg kan også lide dem. Hun står med en mikrofon og synger en kendt popsang, og hun har en god stemme. Hun har talent. Alle hendes kammerater står og ser beundrende på hende, og jeg er stolt.

På et andet ligger hun i sengen og er syg. Jeg har sneget mig til at tage billedet uden at hun ved det - hun sover og prøver at komme sig - det er influenza - og hendes hår ligger uglet på puden som en gylden bue, og hun sveder mens hendes lille krop kæmper fortvivlet for at blive rask igen. Når hun vågner giver jeg hende et pust næsespray i hvert næsebor for at hun kan få luft igen. Jeg kan næsten ikke trække vejret. Måske er jeg også syg.

—

Så en dag er det hende. Jeg er sikker. Jeg kommer gående på fortovet i Albanigade og mod mig på samme side kommer hun. Jeg griber mig til hjertet, og letter så på hatten, og i et kort øjeblik spærrer hun øjnene op og smiler spørgende. Så formørkes hendes blik. Jeg står bomstille som plantet i sten.

- Sophie, hvisker jeg. Hun rynker brynene. Hendes kind fortrækkes af foragt og lede.
- Jeg hedder Emma, klamme stodder. Er du pædofil, eller hvad!
- Åh, siger jeg, og ikke mere.

Jeg ligger på min briks og ser op i loftet med hænderne under hovedet. Men jeg ved at det er en vrangforestilling. I virkeligheden ligger jeg i en kiste med låg af glas på universets bund og ser verdener og stjerner dreje rundt og rundt i mørket og jeg ligger helt stille som i en orkans øje eller som i favnen på den første ubevægede bevæger, der forgæves prøver at standse tårernes strøm.

Havet, havet

Jeg har altid længtes efter havet. Jeg kunne let komme til det. Det er bare at købe en togbillet vestpå og så tage en bus og gå det sidste stykke til Vejers Strand. Så kunne jeg gå - det ville være

efterår eller vinter - måske ville den første storm feje sandet væk eller henimod mig, ramme mig i ansigtet og få tårerne til at flyde - og jeg ville blive ved med at gå og aldrig stoppe.

Men jeg ved at det er en håbløs drøm. Jeg sidder på kontoret hver dag og gennemlæser andres manuskripter, håbefulde forfattere af ofte håbløse romaner, digte, essays, alt der kan udtrykkes på skrift og i alle former. Det er en forbandelse. Jeg er lænket til jobbet som en hund til sit hundehus.

Havet vokser i mig. Jeg ser det for mit indre blik og føler dets kølighed omslutte mig og smager saltet og tangen. Det er gråt, det vokser, svulmer. Snart vil det overskylle mig, opsuge mig, få mig til at forsvinde. Og måske er det *det*. Måske er jeg en mand der sidder på kontoret på stolen ved bordet og drømmer om havet, eller jeg er en mand der går ved havet sammen med *Iris*, den unge kvinde eller den aldrende demente, og længes efter trykthed, forudsigelighed og varme.

Måske er livet at gå uden at nå målet. Hvad er der efter bjergtoppen andet end en flov nedtur eller et styrt i intetheden.

Jeg sidder ved bordet på stolen på kontoret og bladrer planløst i endnu et manuskript og jeg forbander forfatteren og længes efter middagspausen og smøgen efter maden, og jeg ser på uret, og hvornår kan jeg gå hjem, og jeg går mod stormen ved Vejers Strand, og sandet pisker mig i ansigtet, og jeg længes efter *Iris*, og jeg ønsker kun at blive ved med at gå, og himlen er grå som havet, og jeg smider tøjet og kaster mig i havet, og jeg svømmer, udad, udad, eller jeg er en sætning i forfatterens roman, og hvad vil han gøre når jeg svømmer og svømmer, og vandet bliver koldt og det isner mig til marven, og jeg svømmer, og vil han redde mig eller lade mig synke, og jeg får vand i lungerne, og jeg får krampe, nej, vent, vær barmhjertig, træk mig op af denne kulde, giv mig varme, lad mig nå land, inden det er for sent, skriv mig op på land til *Iris*, den unge kvinde eller den aldrende demente, der står inde på stranden og skriger, skriv varme i hende og mig, lad os ikke dø, eller lad os dø sammen, skriv mig op på stranden med et håndklæde om mig og skriv mig en varm kop kaffe i hånden og et kærtegn, skriv lettelse i hendes ansigt, lad mig ikke sidde der på stolen ved bordet på kontoret og længes efter *Iris*, der står på stranden og skriger i en roman af en forfatter, der drømmer om livet som om det var virkeligt.

Forbrydelser mod menneskeheden

Forhørsleder: Klokken er 8.27, tirsdag d. 7. 8. 2018, til stede ved afhøringen er undertegnede, kriminalassistent Claire Mayors, mistænkte, samt advokat, John Bryce. Jeg rækker mistænkte kopi af bilag 3da7, og beder ham om at læse det på bilaget anførte.

Mistænkte: "Engang gav folket ondt af sig, og det hørte Herren. Da han hørte det, flammede hans vrede op, og Herrens ild brød løs blandt dem og begyndte at fortære i udkanten af lejren."

Forhørsleder: Og "Herren", det er dig?

Mistænkte: Nej.

Forhørsleder: Så du er ikke skyldig i det anførte?

Mistænkte: Nej.

Forhørsleder: Jeg rækker mistænkte kopi af bilag 7q1 og beder mistænkte læse op.

Mistænkte: "De, der er vantro, regner de med, at de kan tage sig venner blandt Mine tjenere, ud over Mig? Vi har gjort Helvede klar som indkvartering for de vantro."

Forhørsleder: Og den der tales om her, er dig?

Mistænkte: Nej.

Forhørsleder: Så du har ikke gjort Helvede klar til de vantro.

Mistænkte: Nej.

Forhørsleder: Jeg rækker nu mistænkte kopi af bilag b37f og beder igen om at han læser op. Værsgo.

Mistænkte: "Ild er jeg kommet for at kaste på Jorden, og hvor ville jeg ønske, at den allerede havde fænget."

Forhørsleder: Og dette er ikke dig?

Mistænkte: Nej.

Forhørsleder: Mistænkte får nu kopi af bilag 57az. Vær venlig at læse.

Mistænkte: "Hun skulle føde, og hun skreg af smerte i sine fødselsveer. Og der viste sig et andet tegn på himlen, og en stor ildrød drage med syv hoveder..."

Forhørsleder: Tak! Nu kopi af bilag 35c8. Læs op!

Mistænkte: "Måtte Guds forbandelse komme over de vantro! Hvor ulykkeligt er det..."

Forhørsleder: Og dette er ikke dig, og du er uskyldig? Bemærk, at dette er milde eksempler på det, du er mistænkt for. Vi mener at have materiale til domfældelse også uden at inddrage *Avesta*, *Upanishaderne*, *Mormons Bog* og mange mange andre kilder. Men du er uskyldig?

Mistænkte: Hvis dette var sandt, hvis alt dette, alle disse bilag, talte sandt, ville jeg være skyldig og jeg ville modtage min dom og straf. Men en anden har udgivet sig for mig, og han er skyldig.

Forhørsleder: Og denne anden, som du påstår at have forklædt sig som dig og stjålet din identitet, hvem er det?

Mistænkte: Min gamle fjende, den nu hjemvendte. Tidligere var han kendt under to ansigter og navne, *Lucifer Lysbringeren* og *Satan, mørkets fyrste*. Han er min søn.

Forhørsleder: Det lyder som en fin konspirationsteoretisk paranoia. Føler du dig forfulgt? Er der nogle, der er efter dig?

Mistænkte: Jeg ved, at det ser mistænkeligt ud. Men jeg er uskyldig.

Forhørsleder: Hvem er du egentlig? Hvordan kan du så roligt se på alle disse efter din mening falske anklager, hvordan kan du lade alle disse som du siger, bedrag, og alle deraf følgende mord, krige, nød og elendighed passere, hvis du er den, du siger, du er?

Mistænkte: Det spørger jeg også jer om. I finder svaret i jer selv, ikke i mig.

Forhørsleder: Jeg stopper forhøret her, kl 8.58 grundet manglende samarbejdsvilje hos mistænkte. Forhøret fortsættes i morgen, onsdag d. 8.8 2018 kl 8 præcis.

Après nous, le déluge

Jeg sidder i lægehelikopteren på vej fra Ålborg til Rigshospitalet med en overlevende fra et trafikuheld. Grunden til at vi flyver ham er, at der er en spinkel chance for overlevelse; ellers tror jeg der er en i København, som meget gerne vil have hans hjerte.

Stemmerne fra Jorden i høretelefonerne når mig som sad jeg i et bur af glas, der langsomt og ubønhørligt fyldes med vand. Gør det, læg drop, smertestillende, 75 mg morfin intravenøst, husk at trøste; ja, selv de døde eller halvdøde siger man kan høre og er modtagelige for lindring gennem ord og varme hænder.

Men hvem trøster de levende?

Jeg drukner. Jeg har gennem årene udviklet en kynisme overfor menneskelig lidelse. En sort humor der er særlig for helikopterreddere. Jeg kan lide fart og spænding. Lidende mennesker er interessante. Jeg betragter dem som en maskine jeg skruer på og forsøger at reparere. For hvem fanden kunne holde det ud, hvis vi skulle behandle det hele menneske med krop og sjæl og håb og længsel og fortvivlelse som var det ens mormor eller far man prøvede at redde? Flere gange om dagen og hele tiden.

Hvem trøster mig?

Jeg sidder i buret af glas og lader vandet stige langsomt og nyder det næsten med en egen gysende kilden. Jeg er fascineret af begyndelsen og enden, det eneste der er sikkert i denne jammerdal.

Min barndom var præget af Indre Missions dystre og gysende bibelidioti, men efter at jeg aflagde mig den latterlige vision, tager jeg mig alligevel af og til i at kigge mod himlen, når Solen stiger eller synker. Er enden nær? Kommer Jesus på en sky, for eksempel den der, eller er han faldet i søvn eller har han glemt os, eller har han fortrudt, eller kvier han sig ved at dømme alle dem, milliarder, der hjemfalder til evig dom og straf.

Ha ha.

Lad børnene have deres eventyr, jeg er ved at kvæles i virkeligheden. Vandet stiger langsomt, ubønhørligt.

Jeg tænker somme tider på Gud som på en gammel gnaven onkel, der pisker israelitterne rundt i ørkenen, ængstelig over deres hang til deres møgguder og for ikke at blive tilbedt nok og rigtigt. Jeg tænker på Ham, når jeg sidder under himlen i helikopteren og mærker vandet stige langsomt, ubønhørligt, og jeg tænker, at jeg er mere nærværende for denne eller denne stakkel, der ligger på båren og ryster af skræk og smerte og fortvivlelse, *jeg vil ikke dø*, og mig er det givet at give ham en chance til eller lade være.

Jeg er som Gud.

Ha ha.

Her en kraftig hovedlæsion, indikation for operation, chance minimal, vi prøver, vi flyver, her en perforeret lunge og to brækkede ben eller et skud i hovedet, vi opererer, flyver, vandet stiger, jeg kvæles, mit hjerte er for trangt til denne verdens lidelser, også mine egne, men jeg flyver og flyver, som om jeg gjorde en velgerning, men måske er det en forbandelse at lade de arme stakler leve med amputerede ben, som grøntsager i koma i 25 år, jeg flyver og flyver og vandet stiger i buret af glas, jeg ser ud på verden, som er fyldt med forvrængede og skadede kroppe, diabetes, blodpropper, hjernesvulster, ondartede bakterier og vira ad libitum, og Gud har skabt det hele og overladt det til os at opveje manglerne ved hans makværk af en skabelse og lindre smerten og standse skriget, der lyder dag og nat, og jeg holder mig for ørerne, vandet stiger og jeg skriger, og andre prøver at standse det, forgæves, *send os søde Jesus, snart, snart*, og jeg holder mig for ørerne, jeg kan ikke udholde skriget, mit eget, *send os syndfloden, lad Dyret rejse sig fra Havet, send os afgørelsen, hører du ikke skriget, vi kan ikke klare uvisheden, kom som en tyv om natten, men kom snart, snart, vandet stiger, jeg kvæles, gode Gud, kom, kom...*

Cpo 2018